Solens sløjfe og fuglen

Øm og oprigtig poesi — men ikke stram

Af Kristen Bjørnkjær

Narcisa Vucina: Mine skuldre er nøgne uden dine hænder. (Attika, 48 s., kr. 60).

ET KÆRLIGHEDSFORHOLD er altid noget særligt, men hvis man tror, det er så særlig særligt igen, at det ikke ligner andres, tager man grundigt fejl. Det viser mange af de digte, der er blevet skrevet gennem firserne, og som gør, at man nogle gange kan forestille sig, at vi har flere digtere end læsere i vort lille, skattede land.

Narcisa Vucina er fra Sarajevo i Jugoslavien, men dansk siden 1973. Debuterede året før og har siden haft digte i Hvedekorn. Også hun har nu skrevet sin variation af et forholds anatomi i en række sansede og sanselige digte, der er i svingninger mellem tryghed og usikkerhed. Her fra digtet, 'Din farve', hvor der arbejdes ganske originalt med en perspektivforskydning: 'Som et billede på væggen/ hænger du på min ånd./ Nogle gange, synes jeg,/ hænger du lidt skævt/ og jeg retter dig,/ men så rammer/ din farve mig/ og jeg falder på plads.'

Afhængigheden, altfor stor, og forsøget på at bryde den er det egentlige tema i det spænd, der begynder kønt med, at 'solen har bundet en sløjfe om vores liv' og ender sørgeligt med allegorien: 'Som fuglen/ er jeg forvist/ fra himlen/ og længes/ efter hjem'.

Mere originalitet og stramhed søges. Eksempelvis består mange digte af flere strofer, hvor man ikke fornemmer en klar indbyrdes sammenhæng, ligesom rytmen slås i stykker. Men altsammen meget ømt og oprigtigt.